

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת בהעלותך

חמישה חומשים, שבעה ספרים

בפרשת "בהעלותך" ישנו חידוש שלא קיים באף פרשה אחרת: היא כוללת בתוכה 3 ספרים! כיצד? כתוב בגמרא ש"ויהי בנסוע הארון" (=הכוונה היא לפסוקים ל"ה ל"ו בפרק י', הנמצאים בפרשת בהעלותך שבחומש במדבר) "ספר חשוב הוא בפני עצמו". כלומר: חומש במדבר מתחלק ל3 ספרים - מההתחלה עד אמצע פרשת בהעלותך - ספר אחד, "ויהי בנסוע..." - עוד ספר, ומשם עד סוף החומש - ספר נוסף. על פי זה יש לנו "שבעה ספרי תורה".

אולם על פי חלוקה זו, הספר השישי (זה שאחרי "ויהי בנסוע...") מתחיל בעניינים בלתי רצויים: חטא המתאוננים, קברות התאוה, חטא מרים, ובפרשה הבאה גם חטא המרגלים. אפילו כל אחת מהמילים הראשונות בספר זה מדברת על דבר לא רצוי: "ויהי" - זו לשון של צער, "העם" - מפרש רש"י "אין העם אלא רשעים", "כמתאוננים" - עניין לא טוב, וכן ההמשך "רע באזני ה'". והרי זה הפך מהוראת התורה לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה! ולכן, בשונה משאר 6 הספרים, לספר זה אין שם.

כמו כן מהי בכלל חלוקה זו לשבעה ספרים, הרי החלוקה היא לחמשה חומשים. ולמה חלוקה זו דווקא בפרשת בהעלותך? לכאורה הקשר הוא שבפרשה זו מדובר על הדלקת המנורה, (המסמלת את התורה, תורה אור), בה היו שבעה קנים "בהעלותך את הנרות... יאירו שבעת הנרות", כנגד שבעת הספרים. אבל עדיין לא ברור הקשר התוכני בין שבעת הספרים לפרשה זו דווקא. כדי להבין זאת, יש להעמיק קודם בלקח אותו אנו למדים מהדלקת המנורה.

שתהא שלהבת עולה מאליה

על "בהעלותך" מפרש רש"י "על שם שהלהב עולה, כתוב בהדלקתן לשון עליה, שצריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה". הדלקת הנרות במנורה רומזת על העבודה הרוחנית של האדם להאיר את עצמו ואת העולם כולו ב"נר מצווה ותורה אור". רש"י מלמד אותנו כאן שצריך "שתהא שלהבת עולה מאליה". אמנם הכהן הוא שמדליק, אך לאחר ההדלקה צריך הנר להאיר בכוחות עצמו ללא כל סיוע נוסף. בעבודת ה' פירוש הדבר הוא שלמרות שה' נותן לנו את הכוחות, וכן "אהרון", נשיא הדור, וההורים והמחנכים וכו' - הרי אמיתיות ההדלקה היא שהשלהבת תעלה מאליה, בלי סיוע מהמדליק. וכל מילה כאן מלמדת את הדרך:

"שלהבת" - לא רק פתילה, כלי ושמן דוממים, אלא הדלקה. כלומר, לא רק לקיים את המצוות במעשה, אלא בהתלהבות, באופן שיש להבה מאירה וזוהרת. ולא סתם להבה קטנה אלא "שלהבת". "עולה" - עבודה באופן של התקדמות מתמדת ממדרגה למדרגה. ולא רק הליכה והתקדמות אלא עליה תמידית לסוג עבודה נעלה יותר.

"מאליה" - בלי סיוע מהמדליק, כי הדבר נעשה לטבעו והוא מאיר מעצמו. לצורך כך יש להיות בטל אל ה', להיות כלי שיכיל את האור של "נר מצווה ותורה אור".

זה יותר מ"הרגל נעשה טבע"

עבודה זו צריכה להיות הן עם עצמו, והן עם הסביבה:

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

העבודה עם עצמו: למרות שההדלקה נעשית בכוחות שמקבל מה' ומהוריו וכו', אבל עניין זה צריך לחדור בו לגמרי עד שהוא "עומד על הרגליים שלו", "עולה מאליה". כך בלימוד התורה: בתחילה אמנם המורה מלמד, אבל התכלית היא שלא יצטרך ללמד אותו, כי הוא יוכל להתייגע ולהבין בכוחות שכלו הוא, ואז זה נחקק בו, עד כדי כך שהוא מסוגל אפילו לחדש חידושים בתורה.

גם בלימוד העצמי קיים עניין זה, כפי שמובא בגמרא שהיה נהוג לשנן כל עניין מאה פעמים עד שהדבר נחקק בלומד והופך חלק ממנו ממש. וכך גם בקיום המצוות - ועד העיסוק בענייני הרשות (עסקי היום-יום ללא קשר ישיר לתורה ומצוות): לא רק לקיים את המצוות, אלא לפעול שהדבר יהפוך לחלק ממנו, 'עולה מאליה'. וגם כאשר הוא עסוק בענייני העולם, הרי הדבר טבעי אצלו שאכילתו, שנתו וכל עסקיו אינם אלא לשם שמיים.

העניין של "שלהבת עולה מאליה" יש בו שתי דרגות: בשלב ראשון הוא מרגיל את הגוף כל כך לקיום המצוות ושכל כולו יהיה חדור במציאות ה', עד ש"הרגל נעשה טבע", וגם בענייני הרשות יעשה הכל לשם שמיים. אך עדיין זהו הרגל שנוסף על מהותו ומציאותו שלו.

הדרגה השנייה היא כאשר המהות שלו עצמה חדורה בכך. זאת על ידי שמגלים שגם הגוף היהודי קשור באמת עם ה', וכל מהותו ממנו. באופן זה עבודתו (גם בפעם הראשונה) היא לא כדבר נוסף, אלא כחלק ממנו ממש.

אמנם צריך להתחיל ב"הרגל נעשה טבע", אך על ידי כך מגלים גם בגוף את הקשר המהותי שלו לקב"ה, ומגיעים גם לדרגה השנייה, של האיחוד המוחלט עם ענייני אלוקות, תורה ומצוות. גם העבודה עם אחרים צריכה להגיע לאותו מצב. הפעולה האמיתית והמושלמת על הזולת היא כשגם הוא יהיה כך, ואפילו כשהרב הולך - הרי הוא נשאר מעצמו "שלהבת עולה מאליה".

שהעולם כולו יעלה

אולם אין להסתפק בעבודה עם עצמנו והזולת. האור האלוקי צריך לחדור ולהשפיע גם על גשמיות העולם ולעשות ממנו דירה לה': למרות שהעולם מצד עצמו לא קשור לקדושה, ורק בכוחו של הקב"ה אנו מאחדים אותו עם הקדושה, בכל זאת על ידי המצוות אנו מזככים את חפצי העולם, עד שגם הם מגיעים לדרגת קדושה שנקבעת בהם לתמיד, "עולה מאליה". ועד כדי כך, שהחפץ עצמו פועל הוספה בקדושת האדם ומעלה את האדם עוד יותר.

לדוגמא כשנשבעים "בנקיטת חפץ דקדושה" - כאשר מחזיקים ביד חפץ של קדושה, הרי נקיטת החפץ נותנת לשבועת האדם יתר תוקף. על אף שקדושת החפץ באה לו מעבודת היהודי בו, הרי כעת החפץ מוסיף לאדם ואף נותן לו כוחות (משביע גם מלשון שובע). וכן בהקרבת קרבנות - הקרבן שהוקדש על ידי האדם - מכפר עליו ומטהרו.

גם העבודה בענייני הרשות צריכה להיות באופן שהכל יהיה לשם שמיים, עד שהגשמיות עצמה "עולה מאליה" ומעוררת את האדם לקיום עבודתו. לדוגמא, לקבוע קופת צדקה, סידור וחומש בחדרו של ילד באופן כה מרשים, עד שהם עצמם מעוררים אותו להשתמש בהם. וכן בכל חפצי וענייני הרשות (והמצוות) של כל יהודי.

ודווקא העבודה באופן שהחלקים התחתונים ביותר שבעולם יהיו "עולה מאליה", היא אבן הבוחן שעבודת ה' שלנו היא אכן בתכלית השלמות ובתכלית האמת גם מצד מציאות האדם והעולם. שכן בגלל שזה בתכלית השלמות והאמת, הרי זה חודר בכל פרטי הדרגות עד החלק הכי תחתון שגם הוא יהיה "מאליה". משום כך נאמר צווי זה של הדלקת המנורה עד שתעלה מאליה דווקא לאהרון הכהן. על אהרון נאמר שהיה "אוהב את הבריות ומקרבת לתורה". הוא קרב לתורה גם את אלו שבדרגת "בריות" בלבד, הדרגה התחתונה ביותר של אנשים - כאשר המעלה היחידה שאפשר למצוא בהם היא העובדה שה' ברא אותם. גם את אלו

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

קירב אהרון לתורה כמות שהיא (הוא לא ניסה חס ושלום 'לקרב' את התורה אל הבריות). ומכך שעניין זה של קרוב "הבריות" אפילו, קיים אצל ישראל, הרי זה נמשך גם בגשמיות העולם, ועד להעלאת הדרגה הכי תחתונה בעולם.

חמש ושבע בתורה, באדם ובעולם

נשמות ישראל מתחלקות לשבע סוגים - כל נשמה על פי ה'מידה' שהיא השורש שלה (חסד, גבורה תפארת וכו'), דבר המקביל לשבעת קני המנורה שבמקדש, ולשבעת הספרים שבתורה. אך ישנה גם חלוקה של ישראל לחמשה סוגים ודרגות - על פי חמשת הדרגות בלימוד תורה המיוצגות בחמשת תלמידי רבן יוחנן בן זכאי המוזכרים בפרק ב' מפרקי אבות, דבר המקביל לחמשת חומשי התורה.

החלוקה לחמש מבטאת בעיקר את העבודה בקדושה ועבודת האדם עם עצמו. 7 לעומת זאת קשור גם עם העבודה בעולם (וכפי ש5 המידות הראשונות זה עיקר המידות, וה2 הנוספות הם מקור ההשפעה לעולמות הגשמיים יותר). אם כן - 5 קשור לבני ישראל כפי שהם לומדי תורה (חמשה תלמידים) וקשורים בעיקר עם קדושה, לעומת 7 הכולל את כל הדרגות כולם, גם הכי תחתונות.

גם החלוקה בתורה מקבילה לכך: החלוקה העיקרית היא לחמש - כי בקדושה יש חמש דרגות. אבל מכיוון שמטרת התורה היא לפעול גם בעולם הגשמי, שנברא בשבעה ימים, לכן יש גם חלוקה לשבעה ספרים, הכולל את הדרגות השישית והשביעית - שהם מקור ההשפעה בעולם.

לכן 5 החומשים הראשונים קשורים בעיקר עם קדושה: בריאת העולם, שמות בני ישראל, ויקרא אל משה, מניין בני ישראל במדבר, ויהי בנסוע הארון. ואז, הספר השישי, מתחיל בעניינים בלתי רצויים (וגם השביעי "דברים" - שהוא דברי תוכחה לישראל). מספר זה נוצרת האפשרות לעניין של ירידה בעולם, ולכן הוא מתחיל בעניין של ירידה.

זה לא מה שאתם חושבים

זו ההדגשה בכך שהספר השישי וכל החלוקה לשבעה ספרים היא חלק מפרשת "בהעלותך את הנרות" - ללמדנו שכל מציאות הדברים הנחותים והבלתי רצויים היא אך ורק כדי להיות חלק מ"בהעלותך את הנרות", כדי לפעול גם בתחתון ביותר ולהעלותו לקדושה, על ידי חזרה בתשובה, עד להפיכת כל המציאות למצב של "שלהבת עולה מאליה". ומכיוון שזוהי כל המטרה, הרי גם תלונת בני ישראל כתובה בתורה עם כל הדמיון "ויהי העם כמתאוננים", כאילו מתאוננים ולא מתאוננים ממש, כי ההתאוננות היא רק בחיצוניות, ורק כדי להגיע לעליה שלאחר מכן. הכח לעבודה זו, בא מהספר החמישי: "קומה ה' ויפוצו אויבך... שובה ה' רבבות אלפי ישראל".

גם בפרשת המרגלים, שמתחילים לקרוא במנחת-שבת, רואים דבר דומה: הפטרת הפרשה מספרת דווקא על שליחת המרגלים על ידי יהושע, שליחות שהצליחה - ללמדנו שגם חטא המרגלים לא היה אלא ירידה זמנית ובחיצוניות אך ורק כדי להגיע סוף סוף להצלחת השליחות בשלמות על ידי המרגלים ששלח יהושע. והרי יהושע למד זאת ממשה, בבחינת "שלהבת עולה מאליה", מה גם שיהושע משול ללבנה שמקבלת את אורה מהחמה - משה. ולכן גם מה שנאמר על המרגלים ש"אין להם חלק לעולם הבא" הכוונה היא למעלתם, שהיו כל כך נעלים עד שעולם הבא אינו כלל בגדר שכר עבורם!

וכך גם בנוגע לדורנו, שדווקא הוא, הדור שהוא בבחינת 'עקב', ואפילו העקב שבעקב, הנחות מכל הדורות הקודמים, ואפילו מעלותיו לא באו אלא בכוחם של הדורות הקודמים - דווקא הוא ה"שלהבת עולה מאליה", הוא הדור האחרון לגלות והוא יהיה הראשון לגאולה, הוא הדור שמשלים את המטרה הסופית ומביא את הגאולה לכל הדורות! ובפרט שנשיא הדור, שהוא אהרון שבדור, מראה את אהבתו לכל אחד ואחת, גם אלו שבדרגת "בריות", על ידי הפצת המעיינות בכל מקום ומקום. ובפרט שהיום אין מציאות של "עם-הארץ" כי

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

23 מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

לכל אחד יש איזו שהיא ידיעה בתורה. והרי הרבי נשיא הדור הכריז שכבר צחצחנו את הכפתורים ונשאר רק "עמדו הכן כולכם" מתוך חיות ושמחה לקבל את פני משיח צדקנו.

הנשיא הוא הכל (מדברי הרבי בקטע השיחה לכולל חב"ד)

"הנשיא הוא הכל", להיותו "ראש בני ישראל", בדוגמת ה"ראש" שכולל החיות דכל אברי הגוף ועל ידו נעשית ההנהגה דכל הגוף, ודוגמתו בנמשל, שעל ידי נשיא הדור נמשכים כל ההשפעות הרוחניים והגשמיים לכל אנשי הדור, ועוד ועיקר, שעל ידו מתאחדים ומתכללים כל אנשי הדור להיות "מנורת זהב כולה" בפועל ובגלוי, ועד ש"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות", שנעשים מוארים וחדורים בהאור דפנימיות המנורה, "פנימיות רצון העליון" שנמשך ומאיר על ידי פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות דרבותינו נשיאינו, שעל ידה נעשית האחדות דפנימיות (סתים) הנשמה עם הפנימיות (סתים) דהקדוש ברוך הוא.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- לקבוע קופה, חומש וסידור בחדר הילדים באופן שהם מעצמם יעוררו את הילד להשתמש בהם, ובדוגמת זה גם אצל המבוגרים.
- להיות "שלהבת עולה מאליה" בלימוד התורה, בקיום המצוות ואף בדברי הרשות, עד שהגוף כולו חדור בקדושה מאליו.
- להשפיע גם על אחרים עד שיהיו "שלהבת עולה מאליה" וגם כשהרב הולך.
- לדעת שגלות היא חושך ולילה, ורק 'לנים' שם בינתיים, אך מאידך יש לנצל את ה'מנוחה' שבזמן הגלות להוספה בלימוד תורה.
- לדאוג לספק רב, מורה דרך, ומי שיחזיר בתשובה למקומות שצריכים, כולל במדינת פולין.
- להוסיף עוד יותר חיות ושמחה בסיום הכנת עצמנו לגאולה, בפרט על ידי הוספה בתורה ומצוות באופן שיאיר בכל העולם.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד